

Prieš 10 metų

Tą vakarą lydintieji saulę ant Palangos tilto galėjo matyti tris pakrantėje šokančias merginas. Jos turėjo po šalį, kiekviena – skirtingos spalvos, ir merginoms besisukant kartu, paskui atskirai, šokdinant vėją ir bangas, tos spalvos keitėsi, liejosi, vėl išsiskyrė į vis naujas formas, spalvas, dydžius. Visai kaip kaleidoskopas sukančias stebuklingus žiūronus su spalvotais stikliukais.

Žmonės ant tilto buvo maloniai nustebinti – kaip ir kas vakarą, kaip ir visus kitus kartus, kai atostogaudavo čia su tėvais vaikystėje, jie atėjo tik pažiūrėti ramaus vakaro gamtos spektaklio, tik paspoksoti į kitus ir vakarinius drabužius parodyti, tik atlikti tai, be ko atostogos Palangoje neįsivaizduojamos ir ką kaskart reikia įamžinti fotoaparatais, o šįvakar išvydo tris basas besisukančias moiras, tris lanksčius jaunos kūnos, judančius pagal vėjo, bangų ir žuvėdų kuriamą muziką. Jos įkūnijo tai, apie ką svajojo daugelis – jaunystę, laisvę, nutrūktgalviškas akimirkas, gyvenimo džiaugsmą, susiliejamą su gamtos ritmu. Basos jos taškė ritmingai atsiritančias bangas ir sukosi kaip senovės dervišai, ieškodami ryšio su dievais. Vėjas ir jūros alsavimas užgožė visus kitus garsus, tad tik priėjęs visai šalia galėjai išgirsti, kaip šokėjos pritaria iš nedidelio grotuvo sklindančiam Maiklo Džeksono balsui.

– *Billie Jean is not my lover*, – dainavo įsijautusios, judindamos klubus ir sukdamos skaras taip, lyg aplinkinis pasaulis neegzistotų, lyg nematytų kandžių, susižavėjusių, nustebusių, piktų praeivių žvilgsnių.

Tai buvo jų mažas protestas.

Trys merginos iš mažo miestelio išdrįso mesti pasauliui iššūkį, lyg sakydamos: mes čia, mes ateiname, nuo šiol mes suaugusios, mes drąsios, mes gražios, mes vertos dėmesio ir mes pasiruošę priimti viską, ką gyvenimas nusiteikęs pasiūlyti, ir viską, ką pačios galime iš jo išplėsti. Nuo šiol nebebus nei tėvų, nei namų darbų, nei viską matančių mokytojų, nei draudimų, nuo šiol jos pačios brėš savo gyvenimo taką ir tai buvo beprotiškai svaiginantis jausmas. Šį šokį repetavo pusę metų ir kaskart šokdamos pas kurią nors namuose pajusdavo tą patį lengvumą. Atrodė, kad kojos pačios dėliojasi, atrodė, kad juda be jokių pastangų, lyg vedžijamos paslaptingos jėgos.

Baugusios šokti merginos apsikabino ir ilgai kvatojosi. Paskui apsisiautė savo šaliais, griuvo ant smėlio, išsitraukė iš kuprinės butelį pigaus putojančio vyno, suplakė, kad kamštis lėktų su trenksmu ir purslais – kaip kad daro vyrai, laimėję lenktynes, įrodę sau ir kitiems savo šaunumą.

Jos sėdėjo ant smėlio, žiūrėdamos, kaip už horizonto dingsta saulė, ir, paeiliui gurkšnodamos

iš butelio, dalijosi svajonėmis.

– Jums gerai – bent žinote, ko norite, o man taip sunku apsispręsti, – sakė raudonu šaliu apsigaubusi Julija. Mažiausia iš jų, greičiau atrodanti kaip su tėvais atostogaujantis vaikas, o ne mokyklą baigusi mergina. – Iš tiesų noriu šokti, dainuoti, organizuoti renginius, kurti kitiems žmonėms šventes, bet turbūt reikės ką nors rimto studijuoti. Mama kala į galvą, kad gerai mokausi, tad turėčiau įgyti normalią specialybę užuot švaisčiusi laiką renginiams.

Mokykloje Julija buvo didžioji organizatorė, visokių pramogų sumanytoja. Naujamečiai pasirodymai, dainų festivaliai, Mokytojų dienos renginiai, paskutinis skambutis, vaidinimai – niekas nepraeidavo be jos. Ji visada turėjo idėjų ir žinojo, kaip jas įgyvendinti, mokėjo uždegti kitus ir prigalvoti netikėčiausių dalykų. Bet taip pat buvo stropi ir pareiginga, mokėsi gerai ir mokytojai ją skatino siekti rimtesnės karjeros.

– Bet tai juk ir yra didžiausias nuotykis, kai nežinai, kur tave nuneš gyvenimas. Aš, nors esu pasirašiusi metinę sutartį Italijoje, supratimo neturiu, kas ten manęs laukia, – grakščiai ant pečių mėlyną šalį nusmaukė Elena. Iš trijulės aukščiausia ir gražiausia, idealių matmenų, geltonais vilnijančiais plaukais, tad nenuostabu, kad gavo kvietimą dirbti fotomodeliu Italijoje. Aplink ją sukdavosi vaikinai, jos apranga žavėjosi mokytojai, bet pati Elena labiau norėjo būti vertinama ne už grožį, o už aštrų protą, tad be gailesčio atstumdavo visus pataikautojus. Spinduliavo moterišką stiprybę ir pasitikėjimą savimi, todėl užsitarnauti jos šypseną nebuvo lengva.

– O aš tikiuosi, kad mane priims į Dailės akademiją. Labai noriu įgyti žinių, noriu tos bohemiškos atmosferos, noriu sutikti bendraminčių ir kalbėtis su jais iki paryčių, kaip menas išgelbės pasaulį, – užsisvajoję kaštoninėmis garbanomis ir žaliu šaliu apsigaubusi Indrė. Įsižiūrėjus iš arčiau, ant skaros matėsi daugybė smulkių širdelių, nes Indrė buvo romantiškiausia iš jų, dažniau kalbėdavusis su paukščiais ir gėlėmis, nei su bendraamžiais. Aikčiojo dėl kiekvieno pumpuro, kūrė eiles apie meilę, piešė saulėlydžius ir iš pievų grįždavo su gražiausiomis puokštėmis. Ant jos namų palangių visuomet žydėjo gėlės, o pati nuolat būdavo ką nors įsimylėjusi. – Jeigu neįstosiu, mokysiuosi kirpėjos arba floristės amato ir po metų vėl bandysiu.

Indrės mama buvo kirpėja, tad ir dukra dažnai šukuodavo drauges, pindavo į plaukus gėles, piešdavo ant veidų arba dekoruodavo nagus.

Pastaruosius trejus metus jos buvo geriausios draugės, kartu eidavo ir grįždavo iš mokyklos, dažnai užeidavo viena pas kitą. Julija gyveno miestelio pakraštyje, ant kalniuko, nuo kurio atsiverdavo pušynėliais apsuptas ežeras ir jo pažiba – Laumės sala viduryje. Senoliai sakydavo, kad šiukštu negalima ten eiti naktį, nes laumės pagaunančios ir nebepaleidžiančios. Neva keliems miestelėnams taip nutikę. Julija į valias galėjo lakstyti po laukus ar maudytis ežere iki

vėlyvo rudens, tačiau iki mokyklos reikėdavo paėjėti, o žiemą – neretai klampoti per pusnis.

Eidavo ne pagrindiniu keliu, o tiesiai per lauką miestelio daugiabučių link. Ten gyveno Elena ir rytais Julija dažniausiai jau laukdavo jos prie didelės skarotos eglės, ten tankiose šakose gyvenanti pelėda ne kartą jas išgąsdino. Po kelių minučių žingsniavimo prie jų prisijungdavo ir Indrė, gyvenusi pačiame miestelio centre virš parduotuvės ir kirpyklos. Ta pačia tvarka draugės grįždavo po pamokų, ir Indrė visada liūdėdavo, kad jai reikia atsisveikinti pirmai. Kartais užbėgdavo namo, palikdavo kuprinę ir toliau eidavo su draugėmis. Kartais visos parlydėdavo Juliją ir, sukritę dideliame sode po žydinčiomis obelimis, gerdamos žolelių arbatą svajodavo. Arba lėkdavo nuo kalniuko į ežerą maudytis. Arba žaisdavo su jos šuniu Tobiu. Arba darydavo daržė „sekretus“. Arba valgydavo čia pat augančias slyvas, lenktyniaudamos, kuri toliau nuspjaus kauliuką.

Eleną su broliu vasarą tėvai dažnai veždavosi į užsienio keliones. Jie nenuilsdami tyrinėjo Europą savo senutėliu automobiliu, nakvodavo kempinguose, čia maitindavosi makaronais ir pigiausiais žuvies konservais, bet vaikams parodydavo žymiausius Vakarų kultūros ir architektūros paminklus. Kai Elena pagaliau sugrįždavo, eidavo vakarais pas Juliją, nusiplūkusią po darbų močiutės ūkyje. Prisijungdavo ir Indrė, baigusi tvarkyti mamos kirpyklą. Pasitiesusios ant pievos paklodę, draugės užsidegdavo žvakių ir kalbėdavosi. Tuomet atrodė, kad jų vasaros niekada nesibaigs.

O kaip smagu būdavo, kai, draugėms likus nakvoti, Julijos mama užleisdavo didįjį kambarį. Čia jos kūrė vaidinimus, rengė solinius pasirodymus ir svajojo apie laukiančią didelę šlovę. Net paskutiniaisiais mokykliniais metais Julijos gyvenime atsiradus Mariui, ši rasdavo laiko draugėms.

Vieną vakarą jos sugalvojo šį šokį, verčiantį suktis iki nukritimo. Baigusios mokyklą, sušoks jį viešai, kad pamatytų kuo daugiau žmonių.

– Julija, neliūdėk, pasilinksmink be Mariaus kelias dienas, – ištiesė butelį Indrė. – Poryt grįšim ir vėl galėsit sau burkuoti.

– Baik šaipytis, – pagrūmojo Julija draugei. – Žinau, kad turiu mokytis be jo gyventi, nes turbūt išvažiuos studijuoti į Angliją.

– Aukščiau galvą. Juk grįš per šventes ir tu galėsi jį aplankyti. Tokia meilė, kaip jūsų, nemiršta, – nusišypsojo Elena ir pridūrė: – O jeigu net jai nelemta tęstis, džiaukis, kad tai išgyvenai.

– Tiek kartų buvau įsimylėjusi, bet taip stipriai mylėti dar neteko, todėl šiek tiek tau net pavydžiu, – pridūrė Indrė. – Jei atvirai, manau, esate likimo skirti vienas kitam, nors gal ir bus dienų, kai tau taip neatrodys.

– Klausyk Indrės, mažosios mūsų raganaitės, – nusijuokė Elena. – O ką man likimas skirs?

– Tau skirtasis pasirodys dar negreit, o dabar turi mėgautis gyvenimu, – visai rimtai atsakė

Indrė.

– O tau pačiai ką žvaigždės žada? – juokais paklausė Elena. Ji visuomet šmaikštaudavo, kai Indrė pradėdavo spėti ateitį – jos racionaliam protui tai priimti rimtai buvo pernelyg sudėtinga.

– Sako, kad ir į mano jausmus kada nors bus atsakyta ir aš pirmoji iš mūsų tapsiu mama, – gūžtelėjo pečiais Indrė.

– To ir linkiu tau. To linkiu mums visoms. Kad ir kas benutiktų, žinokim, kad turim viena kitą, – pasakė Julija ir čia pat suniūniavo mėgstamos grupės *Fojė* dainos eilutes: – *Ir niekada mums meilės nebus per daug.*

– *Ir niekada mums meilės nebus per daaaug,* – nutęsė Indrė.

Jos kvailiojo, kalbėjo ir juokėsi, nepastebėdamos kaip sparčiai temo ir vėso, kaip skirstėsi žmonės ir įsižiebė tilto šviestuvai.

– Visos už vieną, viena už visas, – šūktelėjo Elena, išgėrusi paskutinį gurkšnį ir atkišdama ranką į priekį. Draugės susikabino rankomis ir dar kelis kartus pakartojo šūkį.

Kad ir kas benutiktų, jos visada bus draugėmis. Jokie žmonės, jokie atstumai, jokie princai, jokie gyvenimo įvykiai negalės jų išskirti, nes tokia draugystė yra amžina.

– O dabar lekiam linksmintis. – Ir trys taškeliai – raudonas, mėlynas bei žalias – pajudėjo miesto link.

